

Botswana 2010

Na hranicích jsme se neplánovaně zdrželi, takže do kempu přijíždíme po tmě. Všude písek, podezřelá voda teče odkudsi z hadice, ale po převaření bude snad pitná. Riskneme to, není jiná možnost. Jen Bohunka to odmítá pít a kupuje pivo. Zjišťuje však, že nemá peněženku. Ohromná panika, ve tmě všichni s baterkami prohledávají každý keř. Kromě mě, já totiž baterku zásadně s sebou nikdy nevozím. Těch svých pár švestek vždy najdu po paměti i v tunelu. Nakonec Bohunka, zvaná Panika, portmonku našla ve svém batohu. Rozhodl jsem se, že budu spát pod širákem, nebe jasné, hvězdičky svítí, jen fouká silný vítr a ráno jsem zpola zavátý pískem. Brzy ráno opět balíme a vyrážíme. Honza, zvaný Hary Děs, hlásí ztrátu peněženky, kterou ještě před chvílí měl. Opět hledání a najde se na podlaze auta mezi kufry, jak mu tam zapadla z kapsy. K dovršení všeho hlásí naše průvodkyně Silvie, zvaná Kalamita, ztrátu mobilu, otáčíme se a jedeme zpět. Ledaže by byl v kapsičce vesty. A byl. Tím jsme horory pro dnešní den vyčerpali. Přesunujeme se 600 km do městečka Maun Okavango. cestou obří solná pánev, diamantové doly, do kterých je vstup přísně zakázán. Prašná cesta, zastavujeme u pasáků dobytka. Fotíme se s dvěma černochoy, kteří zde mají velmi nuzný příbytek. Hrozné horko a sucho, dobytek spásá jen suché stvoly. Kus dál černošská vesnice, kulaté domky z hlíny, doškové střechy a fůra dětí. ve městě měníme jihoafrické randy za botswanské puly a nakupujeme potraviny a pivo. Spíme v pěkném kempu s bazénem přímo u delty řeky Okavango. Ta zde uprostřed vnitrozemí končí svou cestu a tvoří tak močály a bažiny a hladina rozlehlé vodní plochy kolísá dle toho, zda je sucho či období dešťů. Ráno vyrážíme na pěší túru, leč ouha, je uzavřená, tak improvizujeme a vyjíždíme za 75 pul na 2 hodiny na vydlabané lodi mokoro. Je jen pro dvě osoby plus průvodce, který ji dlouhým bidlem posouvá vpřed. Odpoledne absolvujeme vybídku motorovým člunem. V bažinaté džungli pozorujeme divokou zvěř, zejména vodní ptáky jako kvakote, kormorány, lysky, dokonce spatříme i orla. Krásu korunují nádherně kvetoucí lekníny. Večer pozorujeme kouzelný západ slunce. Radost mi pokazí další prasklý prut na výztuži už tak zdechlého stanu. Nedaleko jsou stánky se suvenýry, utrácíme. Já ve sběru železného šrotu vyptám brilantní angličtinou : old cars nambr další poznávací značku. Následuje pro nás čtyři Emila, Jarku, Lad'u a mě sanitární den. Pereme, holíme se, vaříme, hovíme si v bazénu, pozorujeme ptáčky. Jeden vydrží hodinu zobat do zrcátka na autě. Sledujeme dudky a kaloně. Sbíráám hnědé, dekorativní koule z palmy a obří náušnice z akácie. Ostatní jeli na mokora za 500 pulů na 6 hodin. Neviděli víc než já včera za 2 hodiny, cena nesrovnatelná. Ve tři ráno budím Pavla a sledujeme nádhernou noční oblohu. Celý zimní šestiúhelník Orion, Sírius, Prokyon, Castor, Polux , Capela, Aldebaran, ale taky Jižní kříž a Magelanova mračna. Paráda. Odjíždíme již v 6 hodin, chceme se vyhnout přesunu za velkého 50°vedra. Jedeme přes slaniska, fotíme obří termiště, odbočujeme do buše, ale kromě lebky buvola a pár hodujících supů tam nebylo nic k vidění. Jsme v kempu Gwane. Neskutečné horko na slunci i ve stanu, tak rychle do bazénu. Fotím pravého, nefalšovaného Křováka, který si říká mistr Kobra. Jdeme na prohlídku vesnicí, fotíme děti a baobaby. Mají tu veterána auto Dodge Bradars USA a několik starých nefunkčních vraků. V odpadcích vylovím další dvě staré značky, dobrý úlovek. Ráno vyrážíme pěšky s průvodcem, navštívíme starého Křováka, údajně 120 let, má 2 zuby a asi 20 dioptrií. Žádná bederní rouška a oštěp. Lovit se nesmí, živí je vláda a turisté. Děti tu mají bídu. Dáváme jim oplatky a jsou za ně neskonale vděčné. Stavíme se na místním hřbitově. Navštívíme starostu, s každým se přivítá. Ukáže nám krom jiného i věznicí. Zajímavé je, že případný zloděj je veřejně potrestán 20 ranami holí a asi protože to bolí, tak se tu moc nekrade. Škoda, že to tak nefunguje i u nás. Popojedem a v kempu Elefant sand máme polední pauzu. Nedaleko jsou dvě stáda slonů. Fotím je z 5 metrů, ale když mladý puberták zamával ušima, zdvihnul chobot, zatroubil a vyrazil ke mně, tak já zase sklopil uši i chobůtek a vyprašoval rychle směrem pryč. Strachy jsem myslím taky trochu zatroubil do kalhot. Pokračujeme do kempu Chobe u řeky Magel, ke které je v noci vstup zakázán, protože se tu pohybují krokodýli a velmi nebezpeční hroši. V noci opět nádherná hvězdná obloha. Znovu v úžasu hledím na Jižní kříž a nemohu se ho nabažit. Ráno si najímáme džíp a jedeme do NP Chobe. Je hrozné vedro, auto uvízne v písku, tlačíme, couváme. Jsme nervózní, ostatní auta nám dávno ujela a my tu za drahý peníz trčíme zapadlí po nápravu v písku. Skupina Němců nás vytlačí a my konečně vidíme slony, impaly, supy,

luňáky, orly. Všechno zlé pro něco dobré. Zatím co my jsme vyprošťovali auto, ostatní fotili krále pouště lva. Ale když my jsme k němu dorazili, ostatní už byli pryč. Teprve teď se lev zvedl a jen pro nás předvedl svoje hody. Z uloveného mladého slona začal tahat vnitřnosti, bachor a střeva. Jejich obsah nežere, ale vyplivuje. Trhá jen to nejměkčí maso. Dlouho tu stojíme a fotíme. Je to nádhera, toto v žádném ZOO nevidíme. Při pohledu na sytého lva dostáváme taky chuť na něco dobrého. Průvodce nám předloží suchary a čaj s mlékem. Trochu menší hostina než měl před chvílí lev. Na druhou stranu, nevím jak by se nám důchodcům podařilo ukousnout si kus masa z právě uloveného slona. Odpoledne jedeme lodí po řece a z bezpečné vzdálenosti sledujeme hrochy a krokodýly. Ohro zážitky. Ve stanu ukazuje teploměr přes 50°, tak rychle do bazénu. Večer utratíme poslední puly. Cpu se kuřetem s těstovinou, v noci mě pálí žába. Ve 3 ráno nás probudí Bohunka, protože se jí do stanu nastěhovali termiti. Malí převítí se asi dověděli, je Bohunka je cukrářka a mysleli si, že kápnou na něco dobrého. To se ale spletli, protože ona jezdí na maso a pivo. V 6 vyrážíme všichni na hranice Zimbabwe. Obvyklé zdržení, vyplňování formulářů, placení víza 30 USD a dalších 140 za auto a konečně překračujeme hranice. Čekají nás Viktoriny vodopády a rafting na Zambezi, to bude něco. Ale o tom až jindy.

Pedro